

Sygn. akt: I C 625/19 upr.

Na rozprawie dnia 14 października 2019 r. nie stawił się powód (...) Sp. z.o.o. Sp.k z siedzibą w W., zawiadomiony o terminie.

Pozwany A. W. nie stawił się, zawiadomiony w trybie art. 139 § 1 kpc, nie złożył żadnych wyjaśnień, ani też nie żądał przeprowadzenia rozprawy w swojej nieobecności.

Odstąpiono od nagrywania na podstawie art. 157§2 KPC.

Przewodniczący ogłosił wyrok zaoczny.

Przewodniczący:

Protokolant:

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 października 2019 r.

Sąd Rejonowy w Kętrzynie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	Sędzia Beata Bihuń
Protokolant:	p. o. sekretarza sądowego Emilia Strzelczyk

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 14 października 2019 r. w K.

sprawy z powództwa (...) Sp. z.o.o. Sp.k. z siedzibą w W.

przeciwko A. W.

o zapłatę

powództwo oddala.

UZASADNIENIE

Powód (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością Sp. k. wniósł o zasądzenie od pozwanego A. W. kwoty 1.193,95 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP jednak nie wyższe niż dwukrotność odsetek ustawowych za opóźnienie. W uzasadnieniu wskazał, że roszczenie związane jest z zawartą przez pozwanego z (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. umową pożyczki nr (...), której pozwany nie spłacił i ostatecznie wierzyciel pierwotny przełał swoje prawa wynikające z umowy na rzecz powoda.

Pozwany A. W., zawiadomiony w trybie art. 139 kpc, nie złożył odpowiedzi na pozew.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Pozwany A. W. zawarł w dniu 07.04.2016 r. z (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. umowę pożyczki nr (...). Pożyczka została pozwanemu wypłacona.

(dowód: umowa pożyczki k. 14-17, przelew k. 18)

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Powód swoją legitymację czynną w procesie wywodzi z treści art. 509 kc, zgodnie z którym wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania, a wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki.

W ocenie sądu, powód nie udowodnił tego, iż przysługuje mu jakiekolwiek roszczenie względem pozwanemu, w szczególności nie wykazał nabycia przedmiotowej wierzytelności, powód nie przedstawił bowiem dokumentów wykazujących swoje następstwo prawne, w szczególności nie przedłożył umowy przelewu wierzytelności. Do pozwu dołączono jedynie oświadczenie Prezesa Zarządu (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. (k.19), że do zawarcia takiej umowy doszło. Oświadczenie to w ocenie sądu nie jest dokumentem, który można uznać za dowód zawarcia umowy przelewu. Oświadczenie to jako dokument prywatny w rozumieniu art. 245 kpc stanowi dowód wyłącznie tego, iż osoba, która go podpisała złożyła zawarte w dokumencie oświadczenie. Należy podzielić w tym zakresie stanowisko Sądu Apelacyjnego w Białymstoku wyrażone w wyroku z dnia 15.10.2015 r. w sprawie I ACa 492/15, zgodnie z którym nabycia wierzytelności w drodze cesji nie można domniemywać i okoliczność ta powinna wynikać wprost z dokumentów.

Skoro zatem nie wykazano tego, że doszło do nabycia przez powoda wierzytelności przeciwko pozwanemu, powództwo podlegało oddaleniu z uwagi na brak legitymacji czynnej po stronie powoda.

Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 3 kpc), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie spoczywa na stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne (art. 6 kc). W myśl wskazanych przepisów to strony obowiązane są przedstawiać dowody, a Sąd nie jest władny tego obowiązku nawet wymuszać, ani – poza zupełnie wyjątkowymi sytuacjami – zastępować stron w jego wypełnieniu. Ciężar udowodnienia spoczywa na stronie, a ów ciężar rozumieć należy z jednej strony jako obarczenie strony procesu obowiązkiem przekonania sądu dowodami o słuszności swoich twierdzeń, a z drugiej konsekwencjami zaniechania realizacji tego obowiązku, lub jego nieskuteczności. Tą konsekwencją jest zazwyczaj niekorzystny dla strony wynik procesu.

Nie można było również w przedmiotowej sprawie uznać, że pozwany nie przedstawiając swojego stanowiska w rzeczywistości uznał powództwo. Powód reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika procesowego, winien przejawiać staranność w wykazaniu zasadności powództwa. Brak merytorycznego zaprzeczenia jego twierdzeń przez pozwanego nie zwalniał go od wykazania podstawowych okoliczności wskazujących na zasadność żądania. Jak wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z 7.11.2007 r. (II CSK 293/07), ciężar udowodnienia faktu należy rozumieć nie tylko jako obarczenie jednej ze stron procesu obowiązkiem przekonania sądu dowodami o prawdziwości swoich twierdzeń, ale również konsekwencjami zaniechania realizacji tego obowiązku lub jego nieskuteczności.

Sąd jest zobligowany do uznania twierdzeń powoda przy beczynności pozwanego jedynie w przypadku braku wątpliwości co do zasadności pozwu. W niniejszej sprawie natomiast powód nie przedłożył dowodów dostatecznie uzasadniających, że doszło do nabycia przez powoda wierzytelności przeciwko pozwanemu.

Mając na względzie powyższe okoliczności, powództwo należało oddalić.